

Ambrózia csókod

Ezernyi édes ambrózia nyílt ajkaimon, amint a hajnal első sugaraival egybefonódva karjaid közt csókolgattál.

A kinti égen borús felhők gyülekeztek, elénk vetítve a várható decemberi hideget; a benti kandalló kellemes meleget sugárzott még a kontrasztba lévő idő ellenében is és a könyvek illatával körülölelve olyan volt, mintha egy véget nem érő álomba csöppentem volna. Egy olyan mély vágyálomba, amelyből ezer év múltán sem akarok felébredni.

Kezem kinyújtva próbáltam minél finomabban hozzád fűzni magam, mint egy telhetetlen étvágyal rendelkező állat, akit felemésztett éhsége. Csókod akár a drog; adj egy keveset és máris függője leszek. Hogy bírtam ki eddig nélküle?

El akartál húzódni, de nem engedtelek messze. Bár ajkaid távolodtak még mindig éreztem forró lélegzeted; halk pihegésed zajai keveredtek fülemben saját sajgó tudóm feszülő ütemével. Ujjaim puha tincseid közé fűztem, - talán kissé erősebben, mint terveztem - mert attól tartottam kicsúszol ujjaim közül és többé nem érhetlek el.

Az évek alatt felhalmozódott állatias ösztön, hogy ne engedjelek át másnak egyszerre szabadult rám, és felemésztette minden önuralmamot, hogy ne rejtslek el a világ elől. Azt akartam, hogy csak én legyek az a személy, aki láthatja fátyolos kék szemeidet, csókolhatja puha, vékony ajkaidat és érezheti a testedből áradó kellemes hőt, mely tetőfokára hágott a szenvedély vad kemencéjében.

Önző vagyok, jól tudom. Magamnak akarlak, elrejtteni minden elől. Védni a kinti hópelyhektől, melyek rászabadultak a világra; védni a benti melegtől, ha túlságosan felemésztene a tűz szépsége, de mindenekfelett, magamtól és a többi embertől. Mert sokszor az ember lehet a legveszélyesebb fenyegetés, melybe én magam is tökéletesen beilleszkedem. Egy húsruhába bújt szörnyeteg, mely magára öltheti a legszebb kinézetet, lelke azonban olyan romlott, fekete és rothadt, mint valódi önmaga.

Lassan, bódultan húzódtál vissza, és mélyen a szemeimbe nézve némán vezettél magad után. Kezed remegett az enyémet fogva, ámbár kellemes hőt árasztott, mely megmelengette a szívemet. Miért remegsz, angyalom? Megijesztettelek? De válaszod épp oly lehengerlő volt, mint teljes egészséged. Szavaid lágyak, kecsesek és halkak, de tisztán hallatszottak a könyvtár üres csendjében.

Ha nem félsz, hát mi a gond? Válaszod csak egy apró csók és a fülsértően csendes suttogásod volt. Szerelem? Szerelmes vagy? Hát nem én vagyok az egyetlen, akit ez a sóvárgó érzés magába zárt?

Amikor szerelembe estünk, olyan volt, mintha súlytalanul lebegnénk és fáznánk egy azon időben. Forró szenvedély csorgott végig ereimen, akár a vulkánból kikecmergő lávafolyam. Azon a napon, mikor veled ültem a könyvtárban, havazott. Ez a hó volt a tiszta lapja és vászna az érzéseimnek feléd, melyek a mai napig bennem laknak.

Ezer meg ezer szóban se tudnám kifejezni mennyire, szeretlek.